

Datum van inontvangstneming : 18/09/2018

Zaak C-494/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 juli 2018

Verwijzende rechter:

Juzgado de Primera Instancia n.º 20 de Barcelona (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 juli 2018

Verzoekende partij:

Bondora AS

Verwerende partij:

XY

Juzgado de Primera Instancia n.º 20 de Barcelona (rechtbank in eerste aanleg nr. 20 Barcelona, Spanje)

[gegevens over de rechterlijke instantie, de procedure en de partijen]

[OMISSIS]

BESCHIKKING

[OMISSIS]

Barcelona, 17 juli 2018

FEITEN

1. Op 17 mei 2018 diende de vennootschap Bondora AS een verzoek om een Europees betalingsbevel in tegen XY, in verband met de vordering van een bedrag van 1 818,66 EUR. Op het daartoe gebruikte standaardformulier A vermeldde verzoekster dat verweerder een consument was, en dat zij als bewijsmiddelen

beschikte over onder meer de leningsovereenkomst waarop de schuldvordering was gebaseerd en een berekening van de vordering. Ook gaf verzoekster te kennen dat indien de verweerder zich verzette, zij wenste dat de zaak zou worden doorgehaald.

2. Op basis van deze gegevens, en gezien de gestaafde hoedanigheid van consument van verweerder, ontstond het vermoeden dat een deel van het gevorderde bedrag mogelijk steunde op oneerlijke bedingen. Met het oog op de ambtshalve beoordeling van het oneerlijke karakter van bedingen werd verzoekster middels standaardformulier B verzocht om overeenkomstig artikel 7[, lid 2], onder d), van verordening (EG) nr. 1896/2006[6] punt 11 van formulier A in te vullen, met een **[Or. 2]** uitsplitsing van de vordering, en om, als de vordering [OMISSIS] een bedrag omvatte dat niet de hoofdsom was, een afschrift bij te voegen van het contractuele beding op grond waarvan gevorderd werd.

3. Verzoekster betoogde schriftelijk dat artikel 7, lid 2, van verordening nr. 1896/2006[6] niet de verstrekking van de door de rechter opgevraagde gegevens vereiste. Daarenboven droeg zij uitspraken van andere rechterlijke instanties aan, waarin het verzoek om een betalingsbevel zonder meer werd toegewezen.

4. In de huidige fase moet deze rechterlijke instantie het Europees betalingsbevel uitvaardigen indien zij van oordeel is dat [het antwoord op] het verzoek aan verzoekster om het verzoek [om een Europees betalingsbevel] aan te vullen verenigbaar is met het Unierecht. In het tegenovergestelde geval zou deze rechterlijke instantie het verzoek om een Europees betalingsbevel moeten afwijzen op grond van artikel 11, lid 1, onder c), van verordening nr. 1896/2006.

5. In deze omstandigheid werden de partijen en het openbaar ministerie bij beschikking van 14 juni 2018 verzocht zich uit te spreken over de noodzaak om een prejudiciële vraag voor te leggen, zodat kan worden nagegaan of de opgevraagde gegevens door de rechterlijke instantie konden worden vereist. Daarbij werd opgemerkt dat, indien niet kan worden vereist dat bedoelde gegevens worden verstrekt [OMISSIS], noch dat de overeenkomst wordt aangedragen of dat enige andere informatie wordt verstrekt zodat nagegaan kan worden of er oneerlijke bedingen van toepassing zijn, de noodzaak zich voordoet om de verenigbaarheid van dit alles met artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: „VEU”) en met artikel 38 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) te beoordelen.

6. Het openbaar ministerie diende een geschrift in waarin het verklaarde dat er geen noodzaak bestond om een prejudiciële vraag te stellen, aangezien de rechterlijke instantie, zonder verzoekster enige andere verplichting op te leggen dan die welke waren vastgelegd in de overeenkomst, het verzoek aan een beoordeling kon onderwerpen. Volgens het openbaar ministerie konden, om het nut en het soepele verloop van de Europese betalingsbevelprocedure te waarborgen, aan verzoekster geen andere verplichtingen worden opgelegd en kon van haar niet de overlegging van enige overeenkomst worden geëist. Ook stelde

het openbaar ministerie dat, om de consument te beschermen, gebruik kon worden gemaakt van de mogelijkheid die door artikel 10 van de verordening wordt geboden om verzoekster, door middel van standaardformulier [C], in de gelegenheid te stellen haar verzoek aan de gestelde eisen te laten voldoen.

7. Verzoekster liet de verleende termijn verstrijken zonder enig betoog in te dienen.

RECHTSGRONDEN

NOODZAAK VAN DE INDIENING VAN EEN VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING

8. Hoewel het openbaar ministerie zich verzet tegen de indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing, is deze rechterlijke instantie van oordeel dat dit wel degelijk gepast is, omdat deze rechtbank in laatste instantie een beslissing ten aanzien van deze kwestie zal geven en vastgesteld wordt dat er vragen zijn gerezen omtrent de uitlegging van verordening nr. 1896/2006, daar [OMISSIS] de door verzoekster aangedragen documenten [Or. 3] [OMISSIS] aantonen dat er Spaanse rechters zijn die een andere uitlegging [van de verordening] hanteren dan deze rechtbank en het verzoek om een Europees betalingsbevel zonder meer toewijzen, zonder om enige toelichting te vragen teneinde te kunnen nagaan of het bedrag dat door de indiener van het verzoek wordt gevorderd van een consument al dan niet [mede] is gegrond op een oneerlijk beding. Bijgevolg dient, om een eenvormige uitlegging van het recht van de Europese Unie te waarborgen door middel van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie [(hierna: „Hof”)], de prejudiciële vraag te worden voorgelegd.

NATIONAAL RECHT

9. In de drieëntwintigste slotbepaling (hierna: „SB 23”) van de Ley de Enjuiciamiento Civil (wet op de burgerlijke rechtsvordering) (hierna: „LEC”), waarin maatregelen zijn vastgelegd om de toepassing van verordening nr. 1896/2006 in Spanje te vergemakkelijken, wordt bepaald:

„Het verzoek om een Europees betalingsbevel wordt ingediend door middel van standaardformulier A van bijlage I bij verordening (EG) nr. 1896/2006, zonder dat er stukken hoeven te worden overgelegd, die in voorkomend geval buiten toepassing worden gelaten”.

10. In punt 11 van SB 23 van de LEC wordt bepaald:

„Op de afgifte van een Europees betalingsbevel betrekking hebbende procedurekwesties waarin niet is voorzien in verordening (EG) nr. 1896/2006, worden geregeld door de in deze wet opgenomen bepalingen inzake de betalingsbevelprocedure”.

11. Op nationaal niveau voorziet de LEC, wat de betalingsbevelprocedure betreft, in artikel 815, lid 4, in het volgende:

„Indien de schuldvordering is gebaseerd op een overeenkomst tussen een ondernemer of verkoper en een consument of gebruiker, stelt de griffier, alvorens het betalingsbevel uit te vaardigen, de rechter in kennis van het bevel, zodat deze het mogelijk oneerlijke karakter kan beoordelen van de bedingen waarop het verzoek berust of op grond waarvan het verschuldigde bedrag is vastgesteld.

De rechter beoordeelt ambtshalve of enige van de bedingen waarop het verzoek berust of op grond waarvan van het verschuldigde bedrag is vastgesteld als oneerlijk kunnen worden aangemerkt. Indien de rechter oordeelt dat een beding als zodanig kan worden aangemerkt, hoort hij de partijen binnen een termijn van vijf dagen. Nadat de partijen zijn gehoord, geeft de rechter binnen de daaropvolgende termijn van vijf dagen bij beschikking een beslissing. In deze procedure is het optreden van een advocaat of procesvertegenwoordiger niet verplicht.

Indien de rechter oordeelt dat een beding van de overeenkomst oneerlijk is, worden de gevolgen van die oneerlijkheid bepaald in de te geven beschikking, waarbij ofwel wordt vastgesteld dat de vordering ongegrond is, ofwel wordt gelast dat de oneerlijke bedingen buiten toepassing worden gelaten en de procedure wordt voortgezet.

Indien de rechter van oordeel is dat er geen sprake is van oneerlijke bedingen, verklaart hij dat, waarna de griffier overeenkomstig lid 1 overgaat tot uitvaardiging van het betalingsbevel tegen de schuldenaar. **[Or. 4]**

Tegen de beschikking die wordt gegeven, staat in alle gevallen direct hoger beroep open.”

RELEVANTE REGELINGEN EN RECHTSPRAAK VAN DE EUROPESE UNIE

12. In het recht van de Europese Unie is de bescherming van consumenten een vraag van openbare orde. Daarvan wordt blijk gegeven in diverse uitspraken van het Hof, waarin het Hof alle rechters de verplichting heeft opgelegd om het bestaan van oneerlijke bedingen ambtshalve te toetsen en artikel 6, lid 1, van richtlijn [93/13/EEG] heeft aangemerkt als een bepaling die gelijkstaat aan een interne regel van openbare orde. In dit verband kunnen, gegeven de veelheid aan door het Hof gewezen arresten ter zake, de punten 41 en [42] van het arrest van het Hof in zaak C-421/14 (Banco Prius), als voorbeeld dienen:

„41. Gelet op deze zwakke positie bepaalt artikel 6, lid 1, van de richtlijn dat oneerlijke bedingen de consument niet binden. Het gaat om een dwingende bepaling die beoogt het in de overeenkomst vastgelegde formele evenwicht tussen de rechten en verplichtingen van de contractpartijen te

vervangen door een reëel evenwicht dat de gelijkheid tussen die partijen herstelt (zie met name arresten van 17 juli 2014, Sánchez Morcillo en Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punt 23, en 21 december 2016, Gutiérrez Naranjo e.a., C-154/15, C-307/15 en C-308/15, EU:C:2016:980, punten 53 en 55).

42. Volgens vaste rechtspraak moet die bepaling worden beschouwd als een norm die gelijkwaardig is aan de nationale regels die in de interne rechtsorde als regels van openbare orde gelden (zie arresten van 6 oktober 2009, Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08, EU:C:2009:615, punten 51 en 52, en 21 december 2016, Gutiérrez Naranjo e.a., C-154/15, C-307/15 en C-308/15, EU:C:2016:980, punt 54)."

13. In artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13 wordt bepaald:

„De lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan.”

14. En artikel 7, lid 1, van deze richtlijn luidt:

„De lidstaten zien erop toe dat er in het belang van de consumenten alsmede van de concurrerende verkopers, doeltreffende en geschikte middelen bestaan om een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers.”

15. Deze bescherming van consumenten geldt in alle gebieden van het recht van de Europese Unie, aangezien in artikel 38 van het Handvest wordt bepaald dat „[i]n het beleid van de Unie wordt zorg gedragen voor een hoog niveau van consumentenbescherming”.

16. In artikel 6, lid 1, van het VEU wordt bepaald: **[Or. 5]**

„De Unie erkent de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, als aangepast op 12 december 2007 te Straatsburg, dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft.”

17. Deze beginselen moeten in acht worden genomen in een Europese betalingsbevelprocedure als bedoeld in verordening nr. 1896/2006, zoals wordt verklaard in de resolutie van het Europees Parlement van 1 december 2016 over de toepassing van de Europese betalingsbevelprocedure (2016/2011([INI])) (2018/C 224/28), waarin overweging J luidt:

„overwegende dat de gestroomlijnde aard van de procedure niet betekent dat deze mag worden misbruikt voor het afdwingen van oneerlijke

contractvoorwaarden, omdat de rechter ingevolge artikel 8 van verordening (EG) nr. 1896/2006 aan de hand van de hem ter beschikking staande informatie de gegrondheid van de vordering moet nagaan, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie op dit punt; overwegende dat alle betrokken partijen omtrent rechten en procedures moeten worden voorgelicht;”

18. In artikel 7, lid 2, onder d), van verordening nr. 1896/2006 wordt bepaald dat in het verzoek om een Europees betalingsbevel moeten worden vermeld:

„de grondslag van de rechtsvordering, waaronder een beschrijving van de elementen waarmee de schuldvordering en, in voorkomend geval, de geëiste rente worden gestaafd;”

19. In punt 11 van standaardformulier [A] van verordening nr. 1896/2006 moeten „Aanvullende verklaringen en nadere informatie (indien nodig)” worden vermeld.

REDENEN DIE DEZE RECHTERLIJKE INSTANTIE ERTOE BRENGEN EEN PREJUDICIËLE VRAAG TOT UITLEGGING, EN, SUBSIDIAIR, TOT BEOORDELING VAN DE GELDIGHEID VAN VERORDENING NR. 1896/2006 VOOR TE LEGGEN

20. Het Europees betalingsbevel over de gegrondheid of doorhaling waarvan deze rechtbank een beslissing moet nemen, aangezien verzoekster de door de rechtbank aan haar geformuleerde vereisten niet heeft vervuld, betreft een vordering die voortvloeit uit een lening aan een consument. Door de opgedane ervaring met de behandeling van andere, soortgelijke procedures, is het deze rechtbank bekend dat dit soort schulden, en de gevorderde bedragen, behalve de gevorderde hoofdsom en de overeengekomen rente, vaak bedragen uit hoofde van andere concepten omvatten, zoals vertragingsrente, provisies voor het eenvoudigweg niet betalen van de schuld, onevenredige schadevergoedingen, enz., die pas aan het licht treden bij een uitsplitsing van de vordering. Bijgevolg bevatten veel als hoofdsom gevorderde geldbedragen elementen die steunen op oneerlijke bedingen. In dit geval kan op basis van voormelde ervaringen redelijkerwijs worden vermoed dat het bedrag waarop het onderhavige verzoek om een Europees betalingsbevel betrekking heeft, bedragen uit hoofde van oneerlijke bedingen omvat. Een verdere grond hiervoor is te vinden in het feit dat verzoekster in haar eerste verzoek om een [Or. 6] betalingsbevel heeft vermeld dat in geval van verzet door verweerder, zij niet wil dat dit verzet in behandeling wordt genomen, maar wenst dat de procedure wordt doorgehaald. Dit laatste doet eveneens vermoeden, behoudens bewijs van het tegendeel, dat er oneerlijke bedingen ten grondslag liggen aan het bedrag met betrekking waartoe om de afgifte van een Europees betalingsbevel wordt verzocht.

21. Zoals is opgemerkt in punt 12 van deze beschikking, is de bescherming van consumenten en het voorkomen van het bestaan van oneerlijke bedingen een

beginsel van openbare orde van de Unie. Dit wordt bevestigd in andere rechtspraak van het Hof, zoals in zijn arrest van 17 mei 2018 in zaak C-147/16 (punt 35), waarin daarnaast wordt bepaald dat op de rechter de verplichting rust om ambtshalve het bestaan van oneerlijke bedingen te beoordelen, ook wanneer verweerder niet is verschenen, „met name gezien het niet te onderschatten risico dat deze zijn rechten niet kent of moeilijkheden ondervindt om deze uit te oefenen” (punt 31).

22. Artikel 38 van het Handvest vereist dat in het beleid van de Unie zorg wordt gedragen voor een hoog niveau van consumentenbescherming, en dus eveneens in de regelingen die door de bevoegde instellingen van de Europese Unie worden vastgesteld. Dit is onderstreept in de in punt 17 van deze beschikking genoemde resolutie van het Europees Parlement van 1 december 2016 over de toepassing van de Europese betalingsbevelprocedure (2016/2011(INI)) (2018/C 224/28).

23. Het Hof heeft in zijn rechtspraak op eensluidende wijze bepaald dat op de rechter de verplichting rust om ambtshalve na te gaan of er oneerlijke bedingen bestaan. Bij wijze van voorbeeld worden hier de punten 30 en 31 van het arrest van het Hof van 28 juli 2016 in zaak C-168/15 aangehaald:

„30. Het is [...] in zijn arrest van 4 juni 2009, Pannon GSM (C-243/08, EU:C:2009:350, punt 32), dat het Hof duidelijk heeft overwogen dat de rol die het Unierecht de nationale rechter toebedeelt, niet beperkt is tot de loutere bevoegdheid om uitspraak te doen over de vraag of een binnen de werkingssfeer van die richtlijn vallend contractueel beding mogelijk oneerlijk is, maar ook de verplichting inhoudt om die kwestie ambtshalve te onderzoeken zodra hij over de daartoe noodzakelijke gegevens, feitelijk en rechtens, beschikt.

31. Sinds dat arrest heeft het Hof die op de nationale rechter rustende verplichting herhaaldelijk in herinnering geroepen (zie met name arresten van 14 juni 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, punten 42 en 43; 21 februari 2013, Banif Plus Bank, C-472/11, EU:C:2013:88, punt 22, en 1 oktober 2015, ERSTE Bank Hungary, C-32/14, EU:C:2015:637, punt 41).”

24. De tekst [van de artikelen] 7 en 8 van verordening nr. 1896/2006 lijkt eraan in de weg te staan dat de overlegging wordt verlangd van documenten ter staving, de enige die het mogelijk zouden maken om na te gaan of het bevel al dan niet steunt op oneerlijke bedingen (de uitsplitsing van de [Or. 7] schuldvordering en de overeenkomst). In diezelfde zin verhindert de nationale regeling (SB 23, punt 4, LEC) dat in de Europese betalingsbevelprocedure de overeenkomst wordt opgevraagd.

25. Niettegenstaande het voorgaande, stelt deze rechtbank vast dat artikel 7, lid [2], onder d), van verordening nr. 1896/2006, hoewel dit eraan in de weg lijkt te staan dat van de indiener van een verzoek wordt verlangd bescheiden of

bewijselementen over te leggen, wel toestaat, in verband met overeenkomsten met consumenten, dat wordt verzocht om op het standaardformulier een uitsplitsing van de schuldvordering te verstrekken en te vermelden welke contractuele bedingen ten grondslag liggen aan het bedrag dat, buiten de gebruikelijke bedragen uit hoofde van een leningsovereenkomst (hoofdsom en rente), wordt gevorderd. Deze uitlegging wordt verworpen door verzoekster, die documenten heeft aangedragen van een andere rechtbank. Die rechtbank heeft ten aanzien van een soortgelijke vordering het Europees betalingsbevel zonder meer uitgevaardigd. Gezien de verscheidenheid aan bestaande uitleggingsen en gelet op het feit dat de bescherming van consumenten tot grondrecht van de Europese Unie en Unieregel van openbare orde is verheven, stelt deze rechtbank vast dat de inhoud van voornoemd voorschrift op afdoende wijze dient te worden verduidelijkt en uitgelegd met het oog op de verenigbaarheid ervan met de bescherming van consumenten.

26. [OMISSIS] Met betrekking tot wat het zou betekenen om de betaling te vereisen zonder het bestaan van oneerlijke bedingen op enigerlei wijze ambtshalve te toetsen, is deze rechtbank van oordeel dat het bestaan van oneerlijke bedingen zou kunnen worden beoordeeld in het kader van de executie van de titel waarbij het Europees betalingsbevel uitvoerbaar wordt verklaard (standaardformulier G). Deze mogelijkheid kan evenwel onvoldoende zijn om de bescherming van consumenten af te dwingen, zoals door het Hof is erkend door deze vraag gelijk te stellen aan een vraag van openbare orde, als voortvloeiend uit artikel 6, lid 1, VEU en artikel 38 van het Handvest. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat verweerder het van hem gevorderde bedrag zonder meer kan betalen, zonder te weten of er bedragen zijn die voortvloeien uit oneerlijke bedingen. Het Europees betalingsbevel kan ertoe leiden dat verweerder, niet geïnformeerd over zijn rechten in verband met oneerlijke bedingen en mogelijk zonder te weten dat er in de initiële fase geen ambtshalve toetsing plaatsvindt, maar pas in de executiefase, aan verzoekster bedragen betaalt die hun grond vinden in oneerlijke bedingen. Dit zou een inbreuk op zijn rechten inhouden, zonder dat er enig mechanisme bestaat om dit te voorkomen, aangezien de executiefase, waarin het bestaan van oneerlijke bedingen ambtshalve zou kunnen worden getoetst [OMISSIS], omdat in die fase de overeenkomst kan worden opgevraagd en om een uitsplitsing kan worden verzocht, niet zou worden bereikt. In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof, in geval van niet-verschijning van de verweerder, de verplichting heeft opgelegd om ambtshalve het bestaan van oneerlijke bedingen te beoordelen indien de nationale rechtsorde dit toestaat gezien „het niet te onderschatten risico dat [de consument] zijn rechten niet kent of moeilijkheden ondervindt om deze uit te oefenen” (punt 31 van het arrest van 17 mei 2018 in zaak C-147/16).

27. Voorts constateert deze rechtbank dat indien de gegeven uitlegging niet mogelijk is bij de huidige bewoordingen van verordening nr. 1896/2006 [OMISSIS] en er niet kan worden verzocht om [Or. 8] enige aanvullende verduidelijking of bescheiden om na te gaan of er al dan niet oneerlijke bedingen worden toegepast, die verordening ongeldig zou zijn wegens onverenigbaarheid

met artikel 6, lid 1, VEU en artikel 38 van het Handvest, zoals hierboven weergegeven.

PREJUDICIELE VRAGEN

[Herhaling van de prejudiciële vragen]

[OMISSIS]

BEKNOPTE UITEENZETTING VAN DE ZIENSWIJZE VAN DE RECHTBANK OP DE PREJUDICIËLE VRAGEN

29. Naar oordeel van deze rechtbank is een regeling als die welke is vervat in het vierde punt van SB 23 verenigbaar met artikel 38 van het Handvest, artikel 6, lid 1, [VEU] en [Or. 9] artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van verordening 93/13, op voorwaarde dat het de rechter op enigerlei wijze wordt toegestaan kennis te nemen van de inhoud van de bijkomstige bepalingen van de overeenkomst om de (on)eerlijkheid van bedingen ambtshalve te toetsen. Is dit niet het geval, dan moet de regeling in strijd zijn met bovengenoemde bepalingen, aangezien deze ambtshalve toetsing, die door het Hof herhaaldelijk is bekrachtigd (zie onder meer de in de punten 12 en 23 van deze beschikking aangehaalde arresten), niet kan worden uitgevoerd.

29. Met betrekking tot de tweede vraag is de opvatting van deze rechtbank dat hetgeen wordt verlangd (verzoeken om een uitsplitsing en om afschriften van de bijkomstige contractuele bedingen waarop de vordering van de bedragen is gegrond) de enige manier is om het bestaan van oneerlijke bedingen te beoordelen. Het vereiste in punt d) van artikel 7, lid [2], van verordening nr. 1896/2006 dat op het formulier „de grondslag van de rechtsvordering, waaronder een beschrijving van de elementen waarmee de schuldvordering en, in voorkomend geval, de geëiste rente worden gestaafd” moet worden vermeld, moet aldus worden opgevat dat daaronder ook de toelichting en de omstandigheden op grond waarvan een eiser enig bedrag buiten de hoofdsom en rente vordert, worden begrepen. Indien hij buiten de hoofdsom en rente niets vordert, zou hij dit, op verzoek van de rechter, ook moeten vermelden indien de vordering op een oneerlijk beding zou kunnen steunen.

30. Deze rechtbank acht artikel 10 van verordening nr. 1896/2006, waarnaar door het openbaar ministerie wordt verwezen, niet afdoende voor de beoordeling van het bestaan van oneerlijke bedingen, aangezien de rechter, indien er geen enkele uitsplitsing plaatsvindt, niet weet wat hij eventueel zou moeten verlagen en of er enig bedrag is dat op een oneerlijk beding steunt.

31. Wat de derde vraag betreft, ziet deze rechtbank geen enkele andere maatregel om na te gaan of er oneerlijke bedingen bestaan dan artikel 7, lid 2, onder d), van verordening nr. 1896/2006, juncto punt 11 van [standaardformulier] A, op de hierboven beschreven wijze.

32. Vastgesteld wordt dat de huidige regeling van verordening nr. 1896/2006 de rechter niet toestaat om van de eiser te verlangen dat deze, afgezien van de informatie die op standaardformulier A wordt verstrekt, enig document ter staving overlegt.

33. Bijgevolg is er in de zienswijze van deze rechtbank, indien deze uitlegging niet mogelijk is, geen enkele manier om te voldoen aan de verplichting om ambtshalve te beoordelen of er oneerlijke bedingen bestaan. Als in de Europese betalingsbevelprocedure de schuldenaar niet in kennis wordt gesteld van een uitsplitsing van hetgeen wordt gevorderd, of van de bedingen krachtens welke de bedragen worden gevorderd en waarvan moet worden beoordeeld of zij oneerlijk zijn of niet, en de rechter de gewenste informatie niet kan opvragen teneinde ambtshalve de oneerlijkheidstoetsing te verrichten, bestaat het risico dat de consument het gevorderde bedrag zonder meer betaalt. Daarom is de rechtbank van mening dat het zonder meer uitvaardigen van het betalingsbevel, zonder ambtshalve toetsing, die in voorkomend geval pas zou plaatsvinden in de executiefase, niet zou voldoen aan de bescherming van consumenten die wordt opgelegd bij [Or. 10] artikel 38 van het Handvest, gelet op, zoals het Hof heeft aangegeven in het aangehaalde arrest C-147/16 van 17 mei 2018 (punt 35), „het niet te onderschatten risico dat [de consument] zijn rechten niet kent of moeilijkheden ondervindt om deze uit te oefenen” (punt 31).

34. Indien, tot slot, de voorgaande vragen negatief moeten worden beantwoord en de huidige bewoordingen van verordening nr. 1896/2006 de ambtshalve toetsing van het oneerlijke karakter van bedingen niet toestaan, moet deze verordening, volgens deze rechterlijke instantie, ongeldig worden verklaard wegens het niet toestaan van de bescherming van consumenten zoals vereist bij artikel 38 van het Handvest en artikel 6, lid 1, VEU.

DICTUM

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

Eerste vraag: Is een nationale bepaling als de drieëntwintigste slotbepaling, punt 4, van de Ley de Enjuiciamiento Civil (wet op de burgerlijke rechtsvordering), die het niet toestaat om een overeenkomst of de uitsplitsing van de schuld aan te dragen of op te vragen ten aanzien van een vordering waarbij de verweerder een consument is en er aanwijzingen bestaan dat er mogelijkerebedragen worden gevorderd op grond van oneerlijke bedingen, verenigbaar met artikel 38 van het Handvest, artikel 6, lid 1, [VEU] en artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13?

Tweede vraag: Is het in het kader van een tegen een consument gerichte vordering verenigbaar met artikel 7, lid 2, onder d), van verordening nr. 1896/2006 tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure dat er aan de eiser wordt verzocht om in punt 11 van standaardformulier A de uitsplitsing

van de gevorderde schuld te verstrekken? Is het voorts met deze bepaling verenigbaar dat er wordt verlangd dat in punt 11 van dat standaardformulier de inhoud wordt weergegeven van de bedingen van de overeenkomst die ten grondslag liggen aan hetgeen van een consument, afgezien van het hoofdvoorwerp van de overeenkomst, wordt gevorderd, zodat getoetst kan worden of die bedingen oneerlijk zijn?

Derde vraag: Indien het antwoord op de tweede vraag negatief is, kan er overeenkomstig de huidige bewoordingen van verordening nr. 1896/2006 voorafgaand aan de uitvaardiging van het Europees betalingsbevel ambtshalve worden nagegaan of in een overeenkomst met een consument oneerlijke bedingen worden toegepast, en zo ja op grond van welke bepaling?

Vierde vraag: Indien de huidige bewoordingen van verordening nr. 1896/2006 eraan in de weg staan dat voorafgaand aan de uitvaardiging van het Europees betalingsbevel ambtshalve wordt getoetst of er sprake is van oneerlijke bedingen, is die verordening dan wel geldig in het licht van artikel 38 van het Handvest en artikel 6, lid 1, [VEU]?

[slotformule en ondertekeningen]

[OMISSIS]

[Or. 12]